

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק ו'

קונטרס 336

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

(חסר), וְנִיצוּצָא עֲאֵלֵת וְנִפְקֵת, וְאַתְאַחַד דָּא בְדָא,
וְאַתְעֲבִידֵת חַד תְּקוּנָא.

וְכַד אֲצִטְרִיד סְלָקָא דָּא עַל דָּא, וְאַתְכַּסֵּיָא חַד מִקְמִי
חַדָּא. וּבְגִין כְּדִּ פְלָא אֲצִטְרִיד, חַד לְמַעַבְד נּוֹקְמִין.
וְחַד לְרַחֲמָא. וְעַל הַאי תְּאִיב לְהַאי דִּיקְנָא דְוּד מְלָכָא,
כְּמָה דְאֻקִּימָנָא.

בְּהַאי דִּיקְנָא תְּשַׁעָה תְּקוּנִין אֲשֶׁתְּכַחוּ, שִׁיתָא רְבוּן
דְּתַלְיִין בְּהוּ, וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וְאַלִּין שִׁיתָא
דְּתַלְיִין, תַּלְיִין בְּשַׁעְרֵי דְתַחוּת תְּקוּוּבָא דְבוּסְמִין. תַּלַּת
מִהַאי סְטָרָא, וְתַלַּת מִהַאי סְטָרָא. וּבִיקִירוּתָא דְדִיקְנָא,
תַּלְיִין תַּלַּת אַחֲרָנִין. חַד לְעֵילָא בְּשַׁפוּון, וְתַרִּין בְּאַיְנוּן

ספר מאורות הזהר

פרק ו - שמחת ל"ג בעומר

- א) הטעם לשמחה וחדוה בכל העולמות בל"ג בעומר
א. כל הימים שלא אומרים בהם תחנון לא מתו תלמידי ר"ע, והם ימי פסח, ב'
ימים דר"ח איר, וא' דר"ח סיון, ז' שבתות, בסוף הכל י"ז ימים, ואם פן נשארו ל"ב
ימים עד מספר מ"ט, שבהם מתו התלמידים, ועל פן שמחים ביום הל"ג. (מהרי"ל)
- ב. בספר נפת צופים כתב, דתלמידי רבי עקיבא מתו בל"ב ימי הספירה, עד
שמתי רשב"י בל"ג בעומר שהיה האחרון שבהם, ונמתקו הדינים, ול"ג בעומר הוא יום
שמחתו עד היום, כידוע.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שְׁעָרֵי דְתַלְיִין עַד טְבוּרָא. וְכָל הַגֵּי שִׁיתָא, תְּלַת מִכָּאן
וְתְּלַת מִכָּאן, אֶתְמַשְׁכוּן וְתַלְיִין בְּלֵהוּן, בְּאֵינוּן שְׁעָרֵי
דְתַלְיִין וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא.

וּבְגִין דְּהַגֵּי תְּלַתָּא אֵינוּן בְּיָקִירוּ דְּדִיקְנָא יְתִיר מִכְּלֵהוּ,
כְּתִיב בְּהוּ שְׁמָא קַדִּישָׁא. דְּכְתִיב, (תחלים קיח) מִן
הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, עָנְנִי בַמֶּרְחָב יְהוָה, יי' לִי לֹא אֵירָא.
וְהָא דְאֻקִּימָנָא בְּאֶדְרָא, מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה, מֵאַתֵּר
דְּשָׂרֵי דִיקְנָא לְאַתְפַּשְׁטָא, דְּהוּא אֶתֵּר (ס"א דְּחִיק) רְחִיק
מִקְמֵי אוּדְגִין, שְׁפִיר הוּא.

וּבְסִפְרָא דְאַגְדָּתָא דְבִי רַב יִבָּא סְבָא, הָכִי אָמַר
וְאוֹקִימ, דְּשִׁירוּתָא דְּדִיקְנָא מִחֶסֶד עֲלָאָה,

ספר מאורות הזהר

- (ב) טעם למה נקרא יום פטירתו בשם "הלולא"
- א. במועד קטן (דף כ"ה:) איתא רובב ערכות שש ושמת בבוא אליו נפש נקי וצדיק (זהר הקדוש חלק א' דף ר"ה) וביום ל"ג בעומר יש למעלה יחוד עליון ושמה רבה מפלאה, ומזמגין כל פמליא של מעלה שישמחו בעטרין קדישין דמעטרון בהון לרשב"י, כמו שכתב בזהר הקדוש (ח"א ר"ח) שאמר אבוה דרבי יצחק לרבי יצחק, בהלולא רבא דרבי שמעון תהא מתקן פתוריה, כמא דאת אמר צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו.
- ב. יום פטירתו נקרא הלולא, מפני שעל ידי אותה הנשמה יהיה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, חתן וכלה. (אור החמה פרשת בא)

וְהָאֵי אֵיחָי דְלִית לָהּ נְיִיחָא, וְהָאֵי אֵיחָי דְכְתִיב
 בָּהּ, (שמואל א כה) וְאֵת נַפְשׁ אֵיבִיךָ יִקְלַעְנָה
 בְּתוֹךְ כַּף הַקְּלַעַ. דְּדָא אֵיחָי אֲזֵלָא וּמִשְׁטָטָא
 וּמִתְגַּלְגְּלָא בְּכָל עֲלָמָא, וְלִית לָהּ נְיִיחָא כָּלֵל
 יִמְמָא וְלִילִי, וְדָא אֵיחָי עוֹנָשָׁא יִתִּיר מִכְּלָא
 וְהָיָא דְתִשְׁתַּצִּי עִם גּוֹפָה, (תהי' דכתיב ב'ה (ויקרא יז)
 וְהִכְרַתִּי אוֹתָהּ מִקֶּרֶב עַמָּה וְלִקְהָא לִית לָהּ דּוֹכְרֵנוּ כָּלֵל וְאֵית נַפְשָׁא דְלֵא
 תִשְׁתַּצִּי עִם גּוֹפָה) וְתִשְׁתַּצִּי מֵאַתֵּר אַחְרָא, (כ"א עֲלָהּ)
 הָיָא דְכְתִיב בָּהּ, (ויקרא כב) וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִיא
 מִלִּפְנֵי אֲנִי יי'. מֵאֵי מִלְּפָנֵי. דְּלֵא שְׂרִיא עֲלָהּ
 רוּחָא. וְכֵד רוּחָא לֹא שְׂרִיא עֲלָהּ, לִית לָהּ
 שׁוּתְפּוּ כָּלֵל בְּמָה דְלַעֲיֵלָא, וְלֹא יִדְעַת מֵאֵינוֹן
 מְלִין דְּהֵהוּא עֲלָמָא כָּלֵל, וְהָאֵי אֵיחָי נַפְשׁ
 כְּבַעֲרִי.

נַפְשׁ דְּלִית (ד"א נַפְשׁ דְּאִית) לָהּ נְיִיחָא, הָאֵי אֵיחָי כֵּד
 אֲזֵלָא וּמִשְׁטָטָא, אֲעֲרַעַת בְּהָאֵי מִמְנָא
 יְדוּמֵי'ם, וּבְאֵינוֹן סְרַכִּין דִּילֵיהּ, וְנִטְלִין לָהּ,
 וְאֲעֲלִין לָהּ בְּכָל פְּתַחֵי גֵן עֵדֶן, וְאֶחְזִיין לָהּ
 יִקְרָא דְצַדִּיקָיָא, וְיִקְרָא דְהֵהוּא רוּחַ דִּילָהּ,
 וְאֵיחָי מִתְדַבְּקָא בֵּיהּ בְּנְיִיחָא, גּוֹ הֵהוּא
 לְבוּשָׁא, וּכְדִין יִדְעַת בְּאֵינוֹן מְלִין דְּעֲלָמָא.
 וְכֵד הֵהוּא רוּחַ סְלָקָא לְאַתְעֻטְרָא גּוֹ נִשְׁמָה
 עֲלָהּ לַעֲיֵלָא, הָיָא נַפְשׁ מִתְקַשְׂרָא
 בְּהֵהוּא רוּחַ, וְאַתְנֵהִירַת מְנִיָּה, פְּסִיחָא כֵּד
 אַתְנֵהִירַת מִשְׁמָשָׁא. וְרוּחַ מִתְקַשְׂרָא גּוֹ הָיָא
 נִשְׁמָתָא. וְהָיָא נִשְׁמָתָא מִתְקַשְׂרָא, גּוֹ סוּף
 מִחֻשְׁבָּה, דְּאֵיחָי רְזָא דְנַפְשׁ דְּלַעֲיֵלָא.
 וְהָיָא נַפְשׁ, אַתְקַשְׂרַת גּוֹ הֵהוּא רוּחַ עֲלָהּ,
 וְהֵהוּא רוּחַ אַתְקַשְׂרַת גּוֹ הָיָא נִשְׁמָה
 עֲלָהּ. וְהָיָא נִשְׁמָה אַתְקַשְׂרַת בְּאֵין סוּף.
 וּכְדִין אֵיחָי נְיִיחָא דְכָלֵא, וְקַשְׂוֹרָא דְכָלֵא עֲיֵלָא
 וְתַפְּא, כָּלֵא בְּרָזָא חֲדָא, וְגוֹוֹנָא חֲדָא. וּכְדִין דָּא
 אֵיחָי נְיִיחָא דְנַפְשׁ דְּלַתְתָּא, וְעַל דָּא כְתִיב,

וְזוּרֵי שְׂאִין לָהּ מְנוּחָה, וְזוּרֵי
 שְׂכְתוּב בָּהּ וְאֵת נַפְשׁ אֵיבִיךָ
 יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקְּלַעַ. שְׁזוּרֵי
 שְׁהוּלְכַת וּמִשְׁוֹטְטַת וּמִתְגַּלְגְּלַת
 בְּכָל הָעוֹלָם, וְאֵין לָהּ מְנוּחָה כָּלֵל
 יוֹמָם וְלַיְלָהּ, וְזוּרֵי עֹנֵשׁ יוֹתֵר
 מִכָּל אוֹתָהּ שְׂתַכְלָה עִם הַגּוֹף,
 (הָיָא שְׂכְתוּב בָּהּ (ויקרא יז) וְהִכְרַתִּי אוֹתָהּ מִקֶּרֶב
 עַמָּה. וְלִזָּה אֵין לָהּ זְכוּרֵנוּ כָּלֵל. וְזֶשׁ נַפְשׁ שְׁלֵא
 תַכְלָה עִם הַגּוֹף) וְתַכְלָה מִמְקוֹם אַחֵר
 (לְזִין) אוֹתָהּ שְׂכְתוּב בָּהּ (ויקרא כב)
 וּנְכַרְתָּהּ הַנֶּפֶשׁ הַהִיא מִלִּפְנֵי אֲנִי
 ה'. מַה זֶה מִלְּפָנֵי? שְׁלֵא שׁוּרָה
 עֲלֵיהּ רוּחַ. וּכְשֵׁלָא שׁוּרָה עֲלֵיהּ
 רוּחַ, אֵין לָהּ שְׂתַפּוּת כָּלֵל בְּמָה
 שְׁלַמְעֵלָה, וְלֹא יוֹדַעַת מֵאוֹתָם
 דְּכָרִים שְׁל אוֹתוֹ עוֹלָם כָּלֵל, וְזוּרֵי
 נַפְשׁ כְּמוֹ שְׁל הַבְּהֵמוֹת.
 נַפְשׁ שְׂאִין (נַפְשׁ שְׂאִין) לָהּ מְנוּחָה,
 וְזוּרֵי כְּשֵׁהוּלְכַת וּמִשְׁוֹטְטַת,
 פּוֹגְשַׁת בְּמִמְנָה הַזֶּה יְדוּמֵי'ם,
 וּבְאוֹתָם הַשְׁוֹטְרִים שְׁלֵו, וְנוֹטְלִים
 אוֹתָהּ וּמְכַנְסִים אוֹתָהּ בְּכָל פְּתַחֵי
 גֵן עֵדֶן, וּמְרָאִים לָהּ אֵת כְּבוֹד
 הַצַּדִּיקִים וּכְבוֹד אוֹתָהּ הַרוּחַ
 שְׁלָהּ, וְהָיָא נְדַבְּקַת בּוֹ בְּמְנוּחָה
 תּוֹךְ אוֹתוֹ הַלְבוּשׁ, וְאֵז יוֹדַעַת
 בְּאוֹתָם דְּכָרִים שְׁל הָעוֹלָם.
 וּכְשֵׁאוֹתָהּ רוּחַ עוֹלָה לְהַתְעֻטֵר
 לְתוֹךְ הַנִּשְׁמָה הַעֲלִינָה לְמַעְלָה,
 אוֹתָהּ נַפְשׁ נְקַשְׂרַת בְּאוֹתָהּ רוּחַ
 וּנְאוֹרָה מְמַנָּה, כְּלַבְנָה כְּשֵׁנְאוֹרָה
 מִהַשֶּׁמֶשׁ, וְהַרוּחַ נְקַשְׂרַת לְתוֹךְ
 אוֹתָהּ נִשְׁמָה, וְאוֹתָהּ נִשְׁמָה
 נְקַשְׂרַת לְתוֹךְ סוּף הַמִּחְשְׁבָה,
 שְׁהָיָא סוּד הַנֶּפֶשׁ שְׁלַמְעֵלָה.
 וְאוֹתָהּ נַפְשׁ נְקַשְׂרַת תּוֹךְ אוֹתָהּ
 רוּחַ עֲלִינָה, וְאוֹתָהּ רוּחַ נְקַשְׂרַת
 לְתוֹךְ אוֹתָהּ נִשְׁמָה עֲלִינָה,
 וְאוֹתָהּ נִשְׁמָה נְקַשְׂרַת בְּאֵין סוּף.
 וְאֵז הוּא מְנוּחַת הַכָּל וְקַשֵּׁר שְׁל
 הַכָּל לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, הַכָּל בְּסוּד
 אַחַד וְגֵן אַחַד. וְאֵז זוּרֵי מְנוּחָה
 לְנַפְשׁ שְׁלַמְטָה, וְעַל זֶה כְתוּב

(שמואל א כה) וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדָנִי
צְרוּרָה בְּצְרוּר הַחַיִּים אֵת ה'
אֱלֹהֶיךָ. בְּגוֹן אֶחָד וּבְסוּד אֶחָד.
שְׂאוּתוֹ אֵת, זֶה כְּמוֹ זֶה.

בְּשִׁירֵי־רֵת הַלְבָנָה בְּסוּד הַנֶּפֶשׁ
הַעֲלִינָה, מֵאִירָה מִכָּל הַצְּדִידִים.
הִיא מֵאִירָה לְכָל הַמְּרַכְבוֹת
וְהַמְּחַנּוֹת וְעוֹשֶׂה לָהֶם גּוֹף אֶחָד
שֶׁלֶם שְׁמַאִיר בְּאוֹר בְּזִיו הַעֲלִיּוֹן.
אֵף כִּף כְּמוֹ זֶה יוֹרֶדֶת הַנֶּפֶשׁ
הַתְּחַתּוּנָה הַזֹּאת מֵאִירָה לְכָל
הַצְּדִידִים מִתּוֹךְ אוֹר הַנְּשֻׁמָּה,
וּמִתּוֹךְ אוֹר הַרֵוּחַ, וְיוֹרֶדֶת וּמֵאִירָה
לְכָל אוֹתָם מְרַכְבוֹת וּמְחַנּוֹת,
שֶׁהֵם אֵיבָרִים וְעֲצָמוֹת, וְעוֹשֶׂה
אוֹתָם גּוֹף שֶׁלֶם שְׁמַאִיר בְּאוֹר.

זֶהוּ שְׁכָתוֹב (ישעיה נח) וְהִשְׁבִּיעַ
בְּצַחְצְחוֹת נֶפֶשׁךָ. נֶפֶשׁךָ מִמֶּשׁ.
וְאַחַר כֵּן - וְעֲצַמְתֶּיךָ יַחְלִין,
שְׁעוֹשֶׂה מֵהֶם גּוֹף שֶׁלֶם, וּמֵאִיר
בְּאוֹר, וְקָם וּמוֹדָה וּמִשְׁבַּח אֵת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר,
שְׁכָתוֹב (תהלים לה) כָּל עֲצַמְתִּי
תִּאמְרָנָה ה' מִי כְמוֹךָ. וְזוֹהִי
מְנוּחַת הַנֶּפֶשׁ וְדָאִי מִכָּל הַצְּדִידִים.
אֲשֶׁרִי הַצְּדִיקִים שְׁפוּחֵי־דִים
מְרַבּוֹנִים בְּעוֹלָם הַזֶּה לְזִכּוֹת
בְּשֵׁלֶשׁ מְנוּחוֹת לְעוֹלָם הַבָּא. בָּא
רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרַכּוּ אֵת רַבִּי אַבָּא.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲשֶׁרִיכֶם בְּנֵי,
וְאֲשֶׁרִי שְׁעִינִי רְאוּ בְכֶךָ. כִּמְהָ
מְקוֹמוֹת עֲלִיּוֹנִים מְתַקְּנִים לָנוּ
וּמֵאִירִים לָנוּ לְעוֹלָם הַבָּא.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קכח) שִׁיר
הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בְּה' כְּהַר צִיּוֹן
לֹא יִמוּט לְעוֹלָם יִשָּׁב. פְּסוּק זֶה
פְּרָשׁוּהוּ. אָבֵל שִׁיר הַמַּעֲלוֹת -
תְּשַׁבַּחֵת שְׂאוֹמְרוֹת אוֹתָן דְּרָגוֹת
קְדוֹשׁוֹת עֲלִיּוֹנוֹת מִצַּד שֶׁל
הַגְּבוּרוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת, וְהֵם כְּמוֹ
הַלּוּיִם שֶׁלְמִטָּה, וְהֵם מַעֲלוֹת,
דְּרָגוֹת עַל דְּרָגוֹת, וְעוֹבְדִים בְּסוּד

וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדָנִי צְרוּרָה בְּצְרוּר
הַחַיִּים אֵת יְיָ אֱלֹהֶיךָ. בְּגוֹוֹנָא חֲדָא, וּבְרִזָּא
חֲדָא, דִּהְהוּא אֵת, דָּא כְּגוֹוֹנָא דָּא.

כִּד נַחְתָּא סִיחְרָא, רִזָּא דְנֶפֶשׁ עַלְאָה, נַהוּרָא
מִכָּל סְטָרִין. אִיהִי נַהֲרָא לְכָל רִתִּיכִין
וּמִשְׁרִיין, וְעֵבִיד לוֹן גּוּפָא חֲדָא שְׁלִימָא,
דְּנַהִיר בְּנַהִירוֹ בְּזִיוָא עַלְאָה. אוּף הֵכִי כְּגוֹוֹנָא
דָּא, נַחְתָּא הֵאִי נֶפֶשׁ תַּתְאָה, נַהֲרָא מִכָּל סְטָרִין
מַגּוֹ נַהִירוֹ דְנֶשְׁמָה, וּמַגּוֹ נַהִירוֹ דְרוּחַ, וְנַחְתָּא
וְנַהֲרָא לְכָל אֵינּוֹן רִתִּיכִין וּמִשְׁרִיין, דְּאֵינּוֹן
שְׁיִיפִין וְגַרְמִין, וְעֵבִיד לוֹן גּוּפָא שְׁלִימָא,
דְּנַהִיר בְּנַהִירוֹ.

הָרָא הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה נח) וְהִשְׁבִּיעַ בְּצַחְצְחוֹת
נֶפֶשְׁךָ, נֶפֶשְׁךָ מִמֶּשׁ, וְלִכְתֵּר וְעֲצַמּוֹתֶיךָ
יַחְלִין, דְּעֵבִיד מְנַיְיָהוּ גּוּפָא שְׁלִימָא, וְנַהִיר
בְּנַהִירוֹ, וְקָם וְאוּדִי וּמִשְׁבַּח לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, כְּמָה דְאַתְמַר דְכַתִּיב, (תהלים לה) כָּל עֲצַמּוֹתִי
תִּאמְרָנָה יְיָ מִי כְמוֹךָ. וְדָא אִיהוּ נִיחָא דְנֶפֶשׁ
וְדָאִי מִכָּל סְטָרִין.

זְכָאֵן אֵינּוֹן צְדִיקֵיָא, דְּדַחְלִין לְמֵאֲרִיהוֹן
בְּעַלְמָא דִין, לְמַזְכֵּי בְתִלְת גַּיְיָחִי
לְעַלְמָא דְאַתִּי. אֲתָא רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרַכִּיָה לְרַבִּי
אַבָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זְכָאֵן אֲתוֹן בְּנֵי,
וְזַכָּאָה אָנָּא דְעֵינִי חֲמוּ בְכֶךָ. כִּמְהָ (דף קמ"ג ע"א)
דְּיֹבְתִין עַלְאִין מְתַתְקֵנּוּ לָן, וְנַהִירִין לָן,
לְעַלְמָא דְאַתִּי.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קכ"ח) שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים
בְּיְיָ כְּהַר צִיּוֹן לֹא יִמוּט לְעוֹלָם יִשָּׁב,
הֵאִי קָרָא אוּקְמוּהָ. אָבֵל שִׁיר הַמַּעֲלוֹת
תּוֹשְׁבַחְתָּא דְקַאמְרֵי אֵינּוֹן דְּרָגִין קְדִישִׁין
עַלְאִין, מִסְטָרָא דְגְבוּרִין עַלְאִין, וְאֵינּוֹן כְּגוֹוֹנָא
דְּלוֹאֵי לְתַתָּא, וְאֵינּוֹן מַעֲלוֹת, דְּרָגִין עַל דְּרָגִין,
וּפְלַחִין בְּרִזָּא דְחַמְשִׁין שְׁנִין. וְהֵאִי אִיהוּ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בְּיְיָ כְּהַר

וּפְלַחִין בְּרִזָּא דְחַמְשִׁין שְׁנִין. וְהֵאִי אִיהוּ שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בְּיְיָ כְּהַר

צִיּוֹן דָּא אֵינּוֹן צַדִּיקַיָּא, דְּאֵינּוֹן מִתְרַחֲצֵן בֵּיהּ
בְּעוֹבְדֵינ דְּלְהוֹן. כְּמָה דְּאֵת אַמְר (משלי כח)
וְצַדִּיקִים כְּכַפִּיר יִבְטַח.

וְאִי תִּימָא הָא צַדִּיקַיָּא לָא מִתְרַחֲצֵן
בְּעוֹבְדֵיהוֹן כְּלָל, וְתִדִּיר דְּחִלִּין,
כְּאַבְרָהָם, דְּכָתִיב בֵּיהּ (בראשית יב) וַיְהִי כְּאֲשֶׁר
הִקְרִיב לְבָא מִצְרַיִמָּה וְגו'ו'. כְּפִיּוּצְחָק, דְּכָתִיב
בֵּיהּ, (בראשית כו) כִּי יֵרָא לְאִמְר אִשְׁתִּי. כְּפִיעֻקֵּב,
דְּכָתִיב בֵּיהּ, (בראשית לב) וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּצְר
לוֹ. וְאִי הֵינִי לָא אֲתִרְחִיצוּ בְּעוֹבְדֵיהוֹן, כָּל שְׂפָן
שְׂאָר צַדִּיקֵי עֲלָמָא, וְאֵת אֲמַרְתָּ וְצַדִּיקִים
כְּכַפִּיר יִבְטַח.

אַלְיָא וְדָאִי, כְּכַפִּיר כְּתִיב, דְּהָא מִכָּל אֵינּוֹן
שְׂמָהּ, לָא כְּתִיב אֲלָא כְּפִיר, וְלָא כְּתִיב,
לָא אַרְיָה, וְלָא שְׂחַל, וְלָא שְׂחִין, אֲלָא כְּפִיר.
דְּאִיהוּ חִלְשָׁא וְזַעֲרָא מִכְּלָהוּ. וְלָא אֲתִרְחִין
בְּחִילִיָּה, אַף עַל גַּב דְּאִיהוּ תְּקִיף. כְּפִי צַדִּיקַיָּא
לָא אֲתִרְחִיצוּ בְּעוֹבְדֵיהוֹן הַשְׂתָּא, אֲלָא כְּכַפִּיר.
אַף עַל גַּב דִּידְעִין דְּתְּקִיף חִילָא דְּעוֹבְדֵיהוֹן לָא
אֲתִרְחִיצוּ אֲלָא כְּכַפִּיר, וְלָא יִתִּיר.

וּבְגִינֵי כְּפִי הַבְּטָחִים בִּינֵי כְּפִיר צִיּוֹן וְגו'ו', לָא
כְּכַפִּיר וְלָא כְּאַרְיָה, וְלָא כְּכָלָהוּ
שְׂמָהּ. אֲלָא כְּהַר צִיּוֹן, וְאוּקְמוּהָ מַה הַר צִיּוֹן
אִיהוּ תְּקִיף, וְלָא יִמוּט תְּדִיר, אוּף הָכִי בְּהֵהוּא
זְמָנָא, לְהוּוּ כְּפִיר צִיּוֹן. וְלָא כְּהַשְׂתָּא, דְּלָא
אֲתִרְחִיצוּ אֲלָא כְּכַפִּיר, דְּדָחִיל וְלָא אֲתִרְחִין
בְּחִילִיָּה. וְאַתּוֹן בְּנֵי קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין, רַחֲצוּנוּתָא
דְּלִכּוֹן כְּפִיר צִיּוֹן, וְדָאִי זְכָאִין אֲתוֹן בְּעֲלָמָא דִּין
וּבְעֲלָמָא דְּאִתִּי.

אַזְרוּ, כִּד מְטוּ לְמַתָּא, אֲתִתְחַשֵּׁף לִילִיא. אֲמַר
רַבִּי שְׂמַעוֹן, כְּמָה דְּיוֹמָא דָּא, אֲנַהִיר לָן
כְּהַאי אַרְחָא, לְמַזְכֵּי בֵּיהּ בְּעֲלָמָא דְּאִתִּי, אוּף
הָכִי הָאִי לִילִיא, יְנַהִיר לָן, לְמַזְכֵּי לָן לְעֲלָמָא

שְׁל כְּמַשִּׁים שְׁנִים. וְזֵהוּ שִׁיר
הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בְּה' כְּפִיר צִיּוֹן,
אֵלוּ הֵם הַצַּדִּיקִים שְׂבוּטָחִים בּו
בְּמַעֲשֵׂים שְׁלֵהֶם, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר
(משלי כח) וְצַדִּיקִים כְּכַפִּיר יִבְטַח.
וְאִם תֵּאמַר, הָרִי הַצַּדִּיקִים לָא
בוּטָחִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם כְּלָל וְתַמִּיד
פּוֹחֲדִים, כְּמוֹ אַבְרָהָם שְׂכֻתוֹב בּו
(בראשית יב) וַיְהִי כְּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבָא
מִצְרַיִמָּה וְגו'ו', כְּמוֹ יַצְחָק שְׂכֻתוֹב
בּו (שם כו) כִּי יֵרָא לְאִמְר אִשְׁתִּי.
כְּפִיעֻקֵּב שְׂכֻתוֹב בּו (שם לב) וַיִּירָא
יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּצְר לוֹ. וְאִם אֵלֶּה לָא
כְּטָחוּ בְּמַעֲשֵׂיהֶם, כָּל שְׂפָן שְׂאָר
צַדִּיקֵי הָעוֹלָם, וְאַתָּה אוֹמַר
וְצַדִּיקִים כְּכַפִּיר יִבְטַח ? !

אַלְיָא וְדָאִי כְּתוֹב כְּכַפִּיר, שְׂהָרִי
מִכָּל אוֹתָם שְׂמוֹת לָא כְּתוֹב אֲלָא
כְּפִיר, וְלָא כְּתוֹב לָא אַרְיָה וְלָא
שְׂחַל וְלָא שְׂחִין - אֲלָא כְּפִיר,
שְׂהוּא חִלְשָׁא וְהַקְטָן מִכָּלֵם וְלָא
בוּטָח בְּכַחוּ אַף עַל גַּב שְׂהוּא חֲזָק.
כְּפִי צַדִּיקִים לָא בוּטָחִים
בְּמַעֲשֵׂיהֶם עַכְשָׁו אֲלָא כְּכַפִּיר. אַף
עַל גַּב שְׂיִוְדַעִים שְׂחֲזָק כַּח
מַעֲשֵׂיהֶם, לָא בוּטָחִים אֲלָא
כְּכַפִּיר, וְלָא יוֹתֵר.

וְכִבֵּן הַבְּטָחִים בְּה' כְּפִיר צִיּוֹן וְגו'ו',
לָא כְּכַפִּיר וְלָא כְּאַרְיָה וְלָא כְּמוֹ
כָּל הַשְּׂמוֹת, אֲלָא כְּפִיר צִיּוֹן.
וּפְרָשׁוּהָ, מַה הַר צִיּוֹן הוּא חֲזָק
וְלָא יִמוּט תְּמִיד, אַף כְּפִי בְּאוֹתוֹ
זְמַן יִהְיֶה כְּמוֹ הַר צִיּוֹן, וְלָא כְּמוֹ
עַכְשָׁו שְׂלֵא בוּטָחִים, אֲלָא כְּכַפִּיר
שְׂפּוֹחֵד וְלָא בוּטָח בְּכַחוּ. וְאַתָּם
בְּנֵי קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים, בְּטָחוּנְכֶם
כְּפִיר צִיּוֹן, וְדָאִי אֲשֶׁרִיכֶם בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הָרַבּוּ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְעִיר נַחֲשָׁף
הַלְלִיָּה. אֲמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, כְּמוֹ
שְׂיוֹם זֶה מֵאִיר לָנוּ בְּדִרְךָ הַזֶּה
לְזִכּוֹת בּוּ בְּעוֹלָם הַבָּא, אַף כְּפִי
הַלְלִיָּה הַזֶּה יֵאִיר לָנוּ לְזִכּוֹתָנוּ
לְעוֹלָם הַבָּא, וְלַעֲטֵר דְּבָרִים שְׁל

היום בפלילה הזוהר לפני עתיק הימים. שהרי כמו היום השלם הזה לא ימצא בכל הדורות האחרים. אשרי חלקנו בעולם הזה ובעולם הבא.

נבנסו לביתו של רבי שמעון, ורבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי עם. לנו עד שנחלק הלילה. בין שנחלק הלילה, אמר רבי שמעון לחברים, זמן הוא לעטר את המרכבה הקדושה למעלה בהשתדלותנו. אמר לרבי יוסי, אתה שלא נשמעו דבריך ביום הזה בינינו, אתה תהיה ראשית להאיר הלילה, שהרי עכשו עת רצון היא להאיר מעלה ומטה.

פתח רבי יוסי ואמר, שיר השירים אשר לשלמה. שיר זה עורך אותה שלמה המלך כשנבנה בית המקדש, וכל העולמות נשלמו, מעלה ומטה, בשלמות אחת. ואף על גב שהחברים חלקו בזה (מתי נאמר), אבל שירה זו לא נאמרה אלא בשלמות. כשהלכנו התמלאה בשלמות, ובית המקדש נבנה כמו שלמעלה בשעה שנבנה בית המקדש למטה, לא היתה שמחה לפני הקדוש ברוך הוא מיום שנבנה העולם כמו אותו היום.

המשכן שעשה משה במקדש להוריד שכניה לארץ, באותו יום הוקם משכן אחר עמו למעלה, כמו שבאורה שכתוב (שמות ז) הוקם המשכן. המשכן - משכן אחר שהוקם עמו, וזה משכן הנער מטטרו"ן, ולא יותר. כשנבנה בית ראשון, בית ראשון אחר נבנה עמו, והתקיים בכל העולמות והאיר (בעולם והאיר) לכל העולמות, והתבשם העולם, ונפתחו כל המשקופים העליונים להאיר, ולא היתה שמחה בכל העולמות כמו אותו היום. אז

דאתי, ולא עטרא מלין דיממא בלילא דא קמי עתיק יומין דהא כיומא דא שלים, לא ישתבח בכל דרין אתרנין. זכאה חולקנא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

עארו לביתיה דרבי שמעון, ורבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי עמהון. בתו עד דאתפלג ליליא. בין דאתפלג ליליא, אמר רבי שמעון לחבריא, עידן איהו לא עטרא רתיכא קדישא לעילא, באשתדלותא דילן. אמר ליה לרבי יוסי, אנת דלא אשתמעו מילך בהאי יומא בינא, אנת הוי שירותא, לאנהרא ליליא, דהא השתא עידן רעותא איהו, לאנהרא לעילא ותתא.

פתח רבי יוסי ואמר, שיר השירים אשר לשלמה. שירתא דא אתער לה שלמה מלכא, כד אתבני בי מקדשא, ועלמין בלהו אשתלימו, עילא ותתא בשלמותא דא. ואף על גב דחבריאי פליגין בהאי, (נ"א מתי אתמר) אבל שירתא דא לא אתמר, אלא בשלימו, כד סיהרא אתמליא בשלימו, ובי מקדשא אתבני כגוונא דלעילא בשעתא דאתבני בי מקדשא לתתא, לא הוה חדוה קמיה קדשא ברוך הוא, מיומא דאתברי עלמא, כההוא יומא.

משכן דעבד משה במדברא, לנחתא שכניתא לארעא, כההוא יומא משכן אתרא אתוקם עמיה לעילא, כמה דאוקמוה דכתיב, (שמות ז) הוקם המשכן, המשכן: משכן אתרא דאתקם עמיה, ודא משכן דנער מטטרו"ן, ולא יתיר. בית ראשון כד אתבני, בית ראשון אתרא אתבני עמיה, ואתקיים בעלמין בלהו, ואתהיר (ד"א בעלמא ואתהיר) לכל עלמין, ואתבסם עלמא, ואתפתחו כל משקופי עלאין לאנהרא, ולא הוה חדוה בכל עלמין כההוא

פְּתָחוּ עֲלֵינוּם וּתְחַתּוּנֵם וְאָמְרוּ שִׁירָה, וְזֶהוּ שִׁיר הַשִּׁירִים. שִׁיר שְׂאוֹתָם הַמְּנַגְּנִים שְׂמַנְגְּנִים לְקֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא.

דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ אָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים, שִׁיר מֵאוֹתָם מְנַגְּנִים. מֵה בֵּין זֶה לְזֶה, שֶׁהָרִי נִשְׁמַע שֶׁהִפֵּל אַחַד? אֵלָּא וּדְאִי שֶׁהִפֵּל אַחַד, אֲבָל בִּימֵי דָּוִד הַמֶּלֶךְ לֹא הָיוּ כָּל אוֹתָם מְנַגְּנִים מְתַקְּנִים בַּמְקוֹמָם לְנַגֵּן כְּרֵאוּי, וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ לֹא נִבְנָה, וְלִכֵּן לֹא הִתְתַּקְּנוּ לְמַעֲלָה בַּמְקוֹמָם. שֶׁהָרִי כְּמוֹ שֵׁשׁ תְּקוּנֵי מִשְׁמְרוֹת בְּאַרְצָן, אִף כִּף בְּרַקִּיעַ, וְעוֹמְדִים אֵלָּה כְּנֶגֶד אֵלָּה.

וּבַיּוֹם שֶׁנִּבְנְתָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נִתְקְנוּ כָּלֶם בַּמְקוֹמָם, וְהָרַג שְׁלֹא מֵאִיר הַתְּחִיל לְהֵאִיר. וְשִׁירָה זֹאת נִתְקְנָה לְמֶלֶךְ הַעֲלִיּוֹן, הַמֶּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שָׁלוֹ. וְהַתְּשׁוּבָתָה הַזֹּאת הִיא מַעֲלָה מִכָּל הַתְּשׁוּבָחוֹת הָרֵאוּשׁוֹנוֹת. הַיּוֹם שֶׁהִתְגַּלְתָּה תְּשׁוּבָתָה זֹאת (בַּעֲלָם) בְּאַרְצָן, בְּאוֹתוֹ יוֹם נִמְצְאָה שְׁלֵמוֹת בְּכָל, וְלִכֵּן הוּא קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים.

בַּסֶּפֶר שֶׁל אָדָם הָרֵאוּשׁוֹן הָיָה כְּתוּב בּוֹ, בַּיּוֹם שִׁיָּקָם הַמִּשְׁפָּן (שִׁבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ) יַעֲזְרוּנוּ הָאֲבוֹת שִׁירָה מַעֲלָה וּמִטָּה. וּמִשׁוּם כִּף מִצְּאֵנוּ שִׁין מֵאוֹתֵיךְ גְּדוּלוֹת. וְאֵלָּה הֵם שְׁעוֹרְרוּ, לֹא שֶׁהֵם מְנַגְּנִים, אֵלָּא שֶׁהֵם מְעוֹרְרִים אֶל מַעֲלָה. (בְּכִיבוֹל) שִׁיר שֶׁל אוֹתָם גְּדוּלִים שְׂמַמְנִים עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת.

וְשִׁנְיָנוּ, בְּאוֹתוֹ יוֹם עִמַּד יַעֲקֹב הַשְּׁלָם וְנִכְנַס לְגַן עֵדֶן בְּשִׂמְחָה עַל מְקוֹמוֹ, וְאֵין גֵּן הָעֵדֶן הַתְּחִיל לְנַגֵּן, וְכָל אוֹתָם בְּשִׂמְיֵם שֶׁל הַגֵּן. מִי גָרַם שִׁירָה זֹאת וּמִי אָמַר אוֹתָהּ? הוּא אוֹמֵר, זֶה יַעֲקֹב. שְׂאֵלְמָלָא הוּא לֹא נִכְנַס לְגַן הָעֵדֶן, לֹא אָמַר הַגֵּן שִׁירָה.

לֹא אָמַר גִּנְתָּא שִׁירָתָא.

יּוֹמָא, כְּדִין פְּתָחוּ עֲלָאִי וְתַתָּאִי וְאָמְרוּ שִׁירָתָא, וְהֵינְנוּ שִׁיר הַשִּׁירִים. שִׁירָתָא דְאֵינוֹן מְנַגְּנִין דְּמְנַגְּנִין לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (דף קמ"ג ע"ב).

דָּוִד מִלְכָּא אָמַר שִׁיר הַמַּעֲלוֹת, שְׁלֹמֹה מִלְכָּא אָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים, שִׁיר מֵאֵינוֹן מְנַגְּנִין. מֵה בֵּין הָאִי לְהָאִי, דְּהָא אֲשַׁתְּמַע דְּכֻלָּא חַד. אֵלָּא וּדְאִי כֻלָּא חַד, אֲבָל בִּיּוֹמֵי דְדָוִד מִלְכָּא, לֹא הוּוּ כָּל אֵינוֹן מְנַגְּנִין מְתַקְּנִין בְּדוּכְתֵייהוּ, לְנִגְנָא כְּדָקָא יְאוּת, וּבִי מְקֹדֶשָׁא לֹא אֲתַבְּנִי, וּבְגִין כִּף לֹא אֲתַתְּקֵנוּ לְעֵילָּא בְּדוּכְתֵייהוּ. דְּהָא כְּמָה דְאֵית תְּקוּנֵי דְּמִשְׁמְרוֹת בְּאַרְעָא, אוּף הָכִי בְּרַקִּיעָא, וְקֵימִין אֵלִין לְקַבֵּל אֵלִין.

וּבַיּוֹמָא דְאֲתַבְּנִי בִי מְקֹדֶשָׁא, אֲתַתְּקֵנוּ כְּלָהוּ בְּדוּכְתֵייהוּ, וְשִׁרְגָא דְלֹא נִהְרָא שְׂרִיאת לְאַנְהָרָא. וְשִׁירָתָא דְאֲתַתְּקֵנָת לְגַבֵּי מִלְכָּא עֲלָאָה, מִלְכָּא דְשְׁלָמָא דִּילֵיהּ. וְתוֹשְׁבֵיחָא דְאֵיהִי מַעֲלָא, מִכָּל תְּשׁוּבָחוֹן קְדָמָאִי. יּוֹמָא דְאֲתַגְּלִי תוֹשְׁבֵיחָתָא דְאֲ (בַּעֲלָמָא) בְּאַרְעָא, הֵהוּא יּוֹמָא אֲשַׁתְּכַח שְׁלִימוֹ כְּכֻלָּא, וְעַל דָּא אֵיהוּ קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים.

בַּסֶּפֶרָא דְאָדָם קְדָמָאָה, הוּוּה כְּתִיב בֵּיהּ.

בַּיּוֹמָא דִּיתְקָם בִּי מִשְׁפָּנָא (ד"א דִּיתְבְּנִי

בִּי מְקֹדֶשָׁא) יִתְעַרְוּ אֲבָהוֹן שִׁירָתָא, עֵילָּא וְתַתָּא.

וּבְגִין כִּף אֲשַׁתְּכַחַּא שִׁין מֵאוֹתוֹן רְבִרְכוּן. וְאֵלִין

אֵינוֹן דְּקָא אֲתַעְרוּ, לָאוּ דְאֵינוֹן מְנַגְּנִין, אֵלָּא

דְּאֵינוֹן מִתְעַרְי לְגַבֵּי עֵילָּא. (ד"א ל"ג בְּכִיבוֹל) שִׁיר

דְּאֵינוֹן שִׁירִין רְבִרְכוּן, דְּמִמְנִין עַל עֲלָמִין כְּלָהוּ.

וְתַנְיִין, בְּהֵהוּא יּוֹמָא קָם יַעֲקֹב שְׁלִימָא,

וְעַל בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, בְּחִידוֹ, עַל

דוּכְתֵייהּ. כְּדִין גִּנְתָּא דְעֵדֶן, שְׂאֵרִי לְנִגְנָא,

וְכָל אֵינוֹן בּוֹסְמִין דְּגִנְתָּא. מֵאֵן גָּרִים שִׁירָתָא

דָּא, וּמֵאֵן אָמַר לָהּ. הוּוּי אֵימָא דְאֲ יַעֲקֹב,

דְּאֵלְמָלָא אֵיהוּ לֹא עַל בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, לֹא אָמַר גִּנְתָּא שִׁירָתָא.

שִׁירְתָּא דָּא שִׁירְתָּא, דְּאִיהִי כְּלָלָא דְכָל
אֲוֵרִייתָא. שִׁירְתָּא דְעֵלְאִי וְתַתְּאִי
מִתְעַרֵי לְגַבְהָ. שִׁירְתָּא דְאִיהִי כְּגוּוֹנָא דְעֵלְמָא
דְלְעִילָא, דְאִיהִי שְׁבַת עֲלָאָה. שִׁירְתָּא דְשָׂמָא
קִדְיִשָׁא עֲלָאָה, אֲתַעֲטֵר בְּגִינְיָה. וְעַל דָּא אִיהִי
קִדְשׁ קִדְשִׁים. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְכָל מְלוּי
בְּרַחֲמֵי וּבְחֻדוֹהּ כֵּלָּא. (דָּא) בְּגִין דְכּוּס שֶׁל
בְּרָכָה אֲתִיְהִיב בִּימִינָא, פִּינָן דְאֲתִיְהִיב בִּימִינָא,
פְּדִין פֶּל חִידוֹ וְכָל רַחֲמֵי אֲשַׁתְּכַח. וּבְגִין פֶּךָ
בְּרַחֲמֵי וּבְחֻדוֹהּ כָּל מְלוּי.

בְּזַמְנָא דְהָאִי יְמִינָא אֲתַהֲדֵר לְאַחֹרָא, כְּמָה
דְּאֵת אָמֵר (אִיכָה ב) הַשִּׁיב אַחֲוֹר יְמִינוֹ,
פְּדִין כּוּס שֶׁל בְּרָכָה אֲתִיְהִיב בְּשַׂמְאֲלָא. פִּינָן
דְאֲתִיְהִיב בְּשַׂמְאֲלָא, שְׂרִיאוֹ עֵלְאִי וְתַתְּאִי
לְמִפְתַּח עֲלִיָּה קִינָה. וּמָאִי קְאָמְרִי. אִיכָה, אִי
כָה, אִי כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, דְאֲתַר עֲלָאָה דְהוּת
יִתְבָּא בְּגוּיָה אֲתַמְנַע וְאֲתַגְרַע מְנָה בְּגִינִי כְּךָ
שִׁיר הַשִּׁירִים, דְהוּהוּ מְסֻטְרָא דִימִינָא, פֶּל מְלוּי
רַחֲמֵי וּחְדוֹהּ. אִיכָה, דְחָסִיר יְמִינָא, וְאֲשַׁתְּכַח
שְׂמְאֲלָא, פֶּל מְלוּי אֵינוֹן קְנִטְוֵרִין וְקִינִין.

וְאִי תִימָא, הָא כָּל חִידוֹ, וְכָל חֻדוֹהּ, וְכָל שִׁיר,
מְסֻטְרָא דְשַׂמְאֲלָא אִיהִי, וְעַל דָּא לְוָאִי
מְסֻטְרָא דְשַׂמְאֲלָא מְנַגְנִי שִׁירְתָּא. אֲלָא, פֶּל
חִידוֹ דְאֲשַׁתְּכַח מְסֻטְרָא דְשַׂמְאֲלָא, לָא
אֲשַׁתְּכַח אֲלָא בְּזַמְנָא דִימִינָא אֲתַדְבֵּק בְּהִדְיָה.
וּבְזַמְנָא דִימִינָא אֲתַעֲר וְאֲתַדְבֵּק בְּהִדְיָה, פְּדִין
הֵוּא חֻדוֹהּ מִימִינָא, אִיהִי דְקָא אוּטִיב
לְרַתְחָא, וְכַד רַתְחָא אֲשַׁתְּכַח, וְחִידוֹ אִיהִי
מְסֻטְרָא דִימִינָא, פְּדִין חֻדוֹהּ שְׁלִימְתָא אֲתִי
מְהָאִי סְטְרָא. וְכַד יְמִינָא לָא אֲשַׁתְּכַח, רַתְחָא
דְשַׂמְאֲלָא נְפִישׁ, וְלָא שְׁכִיף, וְלָא אוּטִיב, וְלָא
חִדִּי. פְּדִין אִיכָה, אִי כָה. כּוּס שֶׁל בְּרָכָה מָה
תְּהָא עֲלִיָּה, דְקָא יִתְבָּא בְּשַׂמְאֲלָא, וְרַתְחָא

שִׁירָה זו שִׁירָה, שֶׁהִיא כְּלָל שֶׁל
כָּל הַתּוֹרָה. שִׁירָה שְׁעֵלְיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים מִתְעוֹרְרִים אֵלֶיהָ.
שִׁירָה שֶׁהִיא כְּמוֹ הַעוֹלָם
שֶׁלמַעֲלָה, שֶׁהוּא שְׁבַת הַעֲלִיּוֹנָה.
שִׁירָה שֶׁהַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ הַעֲלִיּוֹן
מִתְעַטֵּר בְּשִׁבְלֵהָ, וְלָכֵן הוּא קָדֵשׁ
קָדְשִׁים. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁפֶל
דְּבָרָיו בְּאַהֲבָה וְשִׂמְחָה הַכֵּל. (קו"ה)
מִשּׁוֹם שֶׁכּוּס שֶׁל בְּרָכָה נִתְּנָת
בְּיָמִין. פִּינָן שְׁנַתְּנַת בְּיָמִין, אֲזַ כָּל
הַשִּׂמְחָה וְכָל הַאֲהֲבָה נִמְצְאִים.
וְלָכֵן כָּל דְּבָרָיו בְּאַהֲבָה וְשִׂמְחָה.
בְּזַמֵּן שֶׁהֵימִין הוּא חוֹזֵר לְאַחֹר,
כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר הַשִּׁיב אַחֲוֹר יְמִינוֹ,
אֲזַ כּוּס שֶׁל בְּרָכָה נִתְּנָת בְּשַׂמְאֵל.
פִּינָן שְׁנַתְּנָה בְּשַׂמְאֵל, מִתְחִילִים
עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים לִפְתַּח עֲלִיּוֹ
קִינָה. וּמָה אוֹמְרִים? אִיכָה. אִי
כָה. אִי כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, שְׂמִקוּם
עֲלִיּוֹן שֶׁהִתְהַי יוֹשְׁבַת בְּתוֹכּוֹ נִמְנַע
וְנִגְרַע מִמֶּנָּה. מִשּׁוֹם כְּךָ שִׁיר
הַשִּׁירִים, שֶׁהִיא מִצַּד הַיָּמִין, כָּל
דְּבָרָיו בְּאַהֲבָה וְשִׂמְחָה. אִיכָה,
שְׂחָסֵר הַיָּמִין וְנִמְצָא הַשַּׂמְאֵל, כָּל
דְּבָרָיו קְנִטְוֵרִים וְקִינּוֹת.

וְאִם תֹּאמַר, הֲרִי כָּל שִׂמְחָה וְכָל
חֻדוֹהּ וְכָל שִׁיר הוּא מִצַּד הַשַּׂמְאֵל,
וְלָכֵן הַלוּיִם מִצַּד הַשַּׂמְאֵל מְנַגְנִים
שִׁירָה. אֲלָא כָּל שִׂמְחָה שְׁנִמְצָאת
מִצַּד הַשַּׂמְאֵל, לֹא נִמְצָא אֲלָא
בְּזַמֵּן שֶׁהֵימִין נִדְבֵּק עִמוֹ. וּבְזַמֵּן
שֶׁהֵימִין מִתְעוֹרֵר וְנִדְבֵּק עִמוֹ, אֲזַ
אוֹתָהּ חֻדוֹהּ מִימִין מִיטִיבָה אֵת
הַכּוּס. וְכִשְׁהַכּוּס שׁוֹכֵף וְהַשִּׂמְחָה
הִיא מִצַּד הַיָּמִין, אֲזַ חֻדוֹהּ שְׁלֵמָה
בְּאֵה מִהַצַּד הַזֶּה. וְכִשְׁמִין לֹא
נִמְצָא, הַכּוּס שֶׁל הַשַּׂמְאֵל רַב,
וְלֹא שׁוֹכֵף וְלֹא מִיטִיב וְלֹא
מְשַׂמַּח, וְאֲזַ אִיכָה. אִי כָה. כּוּס
שֶׁל בְּרָכָה מָה תְּהָא עֲלִיָּה? שֶׁהֲרִי
יוֹשְׁבַת בְּשַׂמְאֵל, וְהַכּוּס רַב וְלֹא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

